

G! FESTIVALURIN 2012 HÓSKVØLDIÐ

Sorgblítt, **eymt** og vakurt

Oddur á Lakjuni

“Eg veit ikki hví hesin bólkurin ikki er betri kendur í Føroyum” segði Árni Gregersen, tá ið hann kunn-gjörði Hymns from Nineveh á Spæliplássinum. Og væl mátti hann siga so. Bólkurin hevur verið útnevndur ársins bólkur í Danmark, og lá eitt skifti nr. 1 á sölulistanum á iTunes DK. Og har afturat er bólkurin so mikið góður, at eingin orsök er til at hann ikki eisini skal verða kendur og dámdur heima hjá okkum.

Hymns From Nineveh er fyrst og fremst eitt projekt hjá Jonas Petersen. Tá ið Jonas av fyrstan tíð bleiv kendur, var tað ikki orsakað av einum plátusáttmála ella tilílikum, men heldur tí at fólk søgdu hvørjum øðrum frá um hann. Hann er kristin lovsongsleiðari, sum í samkomu sínari framfórði sang og tónleik av slíkari dygd, at fólk flokkaðust til at hoyra hann. Hetta menti seg so til at vera ein tann best umtókta bólkur í Danmark.

Tó at bólkurin byrjar og endar við Jonas, so var hann ikki einsamallur á palli. Hann hevði seks fólk við sær. Afturat vanligu ljóðførunum spældu tey eisini banjo, fiól

og harmoniku. Saman bygdu tey varisliga stórsignar og væl skipaðar ljóðmyndir upp - sum tó alla tíðina snaraðu runt um avbera vøkru röddina hjá Jonas. Áhoyrararnir vóru ongantíð álopnir av fegnum ella larmandi rútmum. Heldur vórðu teir spakuliga drignir inn í ein eyman heim av varisligum ljóðmyndum, har tað var eins og hvør einstakur tóni var nakað vanvart, sum mátti lutast við virðing og varni. Júst sum røddin hjá Jonas sjálv, var tónleikurin er eymur og varin. Sorgblíðu ljóðmyndirnar vóru eins og søgur, har tú lurtaði neyvt eftir hvørjum smáluti. Flestu sangirnir byrjaðu minimalistiskt og tóku síðani spakuliga at vaksa í orku. Orkan var hildin í teyrum, og við áhaldandi tamarhaldi varð latið upp fyri henni, so at ljóðmyndin vaks seg størri og størri; og tað kom mest sum ein kvøkkur, hvørja ferð ein sangur endaði.

Til tíðir, so sum í sanginum ‘Cocoon’, var tónleikurin sera líkur Sufjan Stevens. Aðrir sangir líktust meira Sigur Rós, og uppaftur annað var reinari poppur, at líkna við Per Gessle. Ofta var sálmasangur eisini ein eyðkendur íblástur. Ta einu

HYMNS FROM NINEVEH

Konsertin hjá Hymns From Nineveh var sorgblíð, eym og vøkur

Mynd: Álvur Haraldsen

ferðina spældu tónleikararnir nakað, sum mest líktist einari rokkútgávu av einum kingosálm, meðan Jonas leyp av pallinum og dansaði ímillum áhoyrararnar.

Tó tað onkuntíð kundi havt verðið ein trupulleiki,

at tey vendu sær í so nógv inneftir, sum um tey gloymdu áhoyrararnar, so bilti tað ikki; tí fjøldin var drigin við inn í gandakenda dámið. Jonas Petersen er ikki bara sangari: rødd hansara var miðdepilin, og harvið var

tað skjótt at missa burtur, hvussu framúrskarandi gittarleikari hann eisini er. Fingraspælið var lýtaleyst. Á sama hátt við hinum tónleikarunum: í tilílikum minimalistiskum tónleikaslagi var ofta lætt at gloyma, at

handverkið var sera gott.

Konsertin hjá Hymns From Nineveh var sorgblíð, eym og vøkur - og handað áhoyrararunum so varisliga, at tað ikki er nóg mikið einans at hoyra eina ferð.

Høgni gerst **betri** og betri

Oddur á Lakjuni

Høgni Lisberg og G! hoyra saman. Høgni hevði á Spæliplássinum seinastu konsertina hóskvøldið, og afturat at vera hansara árliga ískoyti til festivalin, var hetta eisini ein útgávakonsert; hetta í samband við at nýggja fløga hansara, ‘Con Man’, júst er komin á marknaðin. Hetta er fjórða fløgan hjá Høgna, og hann hevur flutt seg alla tíðina við tónleikinum. Serliga við ‘Haré! Haré!’ í 2009 breyt hann burtur úr nýggjum, og aftur hesuferð hevur hann dugað at gingið nýggjar leiðir.

Meginparturin av konsertini hóskvøldið var tilfar av nýggju fløguni. Tónleikur hansara er framvegis nakað, sum kann kallast fólkarokkur, tó at nýggi tónleikurin samstundis er bæði bleytari

og ógvusligari enn fyrr. Tónleikurin er eisini á onkran hátt vorðin størri. Viðkaður. Hann hevur flutt seg frá singer/songwriter til eina størri ljóðmynd.

Onkur hevur sagt, at ein stórir partur av tónleikabólkunum í Føroyum í veruleikanum er tann sami bólkurin, har tónleikararnir bara skifta um at stilla seg fremst at syngja sínar egnu sangir. Høgni hevði ikki færri enn átta mans við sær á pall hóskvøldið, og flestu teirra hava eisini givið út egið tilfar ella spæla í øðrum bólkum. Høgni sjálvur hevur eisini verið í bakgrundini í øðrum bólkum, men hóskvøldið vísti hann enn einaferð, at hann er ímillum mest karismatisku frontmenninar vit eiga. Hetta gjørdist serliga klárt í meira rokkutu sangunum. Innaru forðingarnar vórðu

HØGNI

Innaru forðingarnar vórðu tá tveittar fyri borð, og tað var tað eins og at siggja ein prædikumann

Mynd: Álvur Haraldsen

tá tveittar fyri borð, og tað var tað eins og at siggja ein prædikumann, sum stókkur upp, drivin av síni egnu loðandi sannføring, og sum ikki á nakran hátt kann standa stillur. Eins og

persónurin varð ein heilt annar, ein leiðari sum ressast, ein menniskjaligur miðdepil - í kontrast til smædna leirvikingin, tá ið hann friðarlaga tosaði ímillum sangirnar.

Hann lat okkum eisini

hoyra bleytu síðuna, tá ið hann framfórði eyma og vakra lagið ‘Under Streetlights’ av nýggju fløguni. Kontrastirnir eru vorðnir størri, heildin er vorðin meiri spennandi.

Hjá tónleikarum, sum regluliga framføra fyri somu áhoyrarafjöld, er tað ofta torført at koma við nýggjum, tí fjøldin vil hava tað, sum hon longu kennir. Hetta var tó ongantíð ein trupulleiki hjá Høgna. Hann spældi mest sum bara sangir av nýggju fløguni, og bæði tilfarð og framførsla vóru so mikið dygdargóð, at eingin kendi á sær, at nakað væntaði. Tó var tað ikki bara nýtt - tá ið hann var klappaður uppaftur til eitt eykalag, lat hann okkum hoyra ‘Morning Dew’ frá 2006.

Høgni hevur víst seg sum ein visioneran tónleikara. Við hvørjari útgávu og hvørjari framførslu hevur hann flutt seg til eitt meira spennandi stað. Og vit gleða okkum til næstu ferð.